

Sygn. akt IV KK 355/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie M. C.
skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 27 listopada 2014 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 17 czerwca 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 11 lutego 2014 r.

postanowił:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążając
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. wydanym w tej sprawie M.C. został uznany winnym popełnienia w dniu 2 lipca 2013 r. przestępstwa z art. 13 § 1 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. i skazany za to na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 136 stawek dziennych po 10 zł każda.

W apelacji od tego wyroku wniesionej przez obrońcę oskarżonego podniesiono zarzut obrazy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z

2005 r. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona przestępstwa „uczestniczenia w obrocie” zakazanymi substancjami, z wnioskiem o zmianę kwalifikacji prawnej tego zachowania na art. 62 ust. 2 tej ustawy i wymierzenie za nie kary roku pozbawienia wolności, lub w razie niepodzielenia tego zarzutu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i wymierzenie mu grzywny w wysokości 360 stawek dziennych po 10 zł każda, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji. Natomiast „z ostrożności procesowej”, na wypadek niepodzielenia przez Sąd zarzutu dotyczącego prawa materialnego, wysunięto także zarzut rażącej niewspółmierności kary, bez zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia w oparciu o art. 60 § 2 k.k. lub warunkowego jej zawieszenia na podstawie art. 69 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przypisał oskarżonemu przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzając oskarżonemu na podstawie tego przepisu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, zarzucając naruszenie art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. przez zaniechanie rozważenia wskazanych w apelacji zarzutów i wniosków odnośnie wymierzonej skazanemu kary, co w konsekwencji doprowadziło do dowolnego i sprzecznego z art. 53 k.k. wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności tożsamej z karą orzeczoną przez Sąd Rejonowy. Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowy w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest rzeczywiście bezzasadna w oczywistym stopniu, stąd jej oddalenie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Jak wskazano wcześniej, w apelacji podniesione były dwa zarzuty, pierwszy dotyczący naruszenia prawa materialnego i drugi, podniesiony „z ostrożności procesowej” na wypadek nieuwzględnienia pierwszego z tych zarzutów, z

sugestiami wymierzenia oskarżonemu kar łagodniejszych, z nadzwyczajnym złagodzeniem kary lub warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ponieważ Sąd odwoławczy uwzględnił pierwszy z zarzutów i w miejsce przypisanego przez Sąd *meriti* udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających przypisał oskarżonemu posiadanie takich środków w znacznej ilości, przeto zwolniony był od rozważania drugiego z zarzutów, a zobowiązany jedynie do wypowiedzenia się w należyty sposób w przedmiocie kary, jaką wymierzył on za odmiennie zakwalifikowany czyn, jaki przypisał oskarżonemu. Winien to przy tym uczynić to tak, jak czyni to Sąd pierwszej instancji w zakresie wymierzanej kary.

Tak też Sąd odwoławczy postąpił, gdyż wyjaśnił, jakie okoliczności wziął tu pod uwagę w aspekcie art. 53 k.k., orzekając karę pozbawienia wolności podobną do tej, jaką orzeczono za czyn surowiej kwalifikowany w pierwszej instancji. Podniósł bowiem, że uwzględnia stopień winy oskarżonego, wysoki stopień społecznej szkodliwości tego czynu (chodziło tu o amfetaminę o masie ponad 1 kg oraz ziele konopi innych niż włókniste o masie prawie 100 gr) i miał też na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego. Wypowiedział się także odnośnie podnoszonych w apelacji okoliczności dotyczących sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, podnosząc, że nie mogą one przesądzać o wymierzeniu mu niższej kary. Zawarte w środku odwoławczym wnioski apelującego odnośnie takiego, a nie innego ukształtowania kary nie są dla Sądu wiążące, a wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło tu bynajmniej do dowolnego i sprzecznego z dyrektywami z art. 53 k.k. wymierzenia oskarżonemu kary. Kara ta jest przy tym łagodniejsza od kary wymierzonej nieprawomocnie przez Sąd Rejonowy, nie obejmuje ona bowiem kary grzywny, a przez utrzymany w mocy pkt 2 wyroku Sądu *meriti*, zaliczono na jej poczet ponad 7-miesięczny okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w tej sprawie. Sama przy tym niewspółmierność kary nie może być przedmiotem kasacji (art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.).

Ponieważ zarzuty kasacji bynajmniej się nie potwierdziły, gdyż podnoszone uchybienia nie miały miejsca w tej sprawie, oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy – stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. – obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, co z uwagi na

uiszczenie przez niego opłaty od kasacji, oznacza obciążenie go obecnie tylko wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu kasacyjnym.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.